

Sy-li spěwał,
Pilnje džěłał,
Strowja će
Swójbny statok,
A twój swjatok
Zradny je.

Za staw spróeny
Napoj móeny
Lubosć ma;
Bóh pak swěrný
Přez spař měrný
Čerstwosć da.

Njeh ty spěwaš,
Swěrnje džěłaš
Wšědne dny;
Džěń pak swjaty,
Duši daty,
Wotpočń ty.

Z njebjes mana
Njeh ći khmana
Žiwnosć je;
Žiwa woda,
Kiž Bóh poda,
Wokřew ćel

F.

Šerbske njedzelske łopjena.

Wudawa šo kóždy šobotu w Smolerjez knihičisłěžerńi w Budyschinje a je tam ja šchwórtlětnu pschedplatu 40 np. dostacž.

12. njedzela po šwjatej Trojizy.

1. Kor. 4, 1—5.

„Sa tych džerž naš kóždy, jako sa Šhrystušowych šlužomnikow a fastojnikow na Božich potajnstwach“, tał pišche Pawoł Korinthiskim, hdyž šo wošada rosschěpješche w hordosći a šo na to powołachu, šo šu wot teho abo druheho japoschtola wučeni. Pšhecžimo tajke hordosći Pawoł wustupi a praji: my šmy wščitzy šlužomnizy Šhrystušowi, hdyž šmy tež japoschtoli. Tał dyrbymy tež my šwoje šchescžijanske žiwjenje wobhladowacž. Potom šebi tež ł wutrobje wošmjemy: nicžo šo pał wjazy na fastojnikach njepyta, hacž jeno šo šwěrný namakani budža. Potom pał tež njedžiwamy na čłowške šudženje, ale směrom Božemu šudženju napschecžimo džemy.

Šchescžijan byčž, to rěka Šhrystušowy šlužomnik byčž.

1. W tym wobšteji naša najwšchšcha čžescž,
2. To wjasa naš ł njekhabłazej šwěrnosći,
3. To dawa nam prawu radosć w žiwjenju.

1. Šlužomnizy šmy my wščitzy — njeh mašch wyšoke powołanje abo wo msdu šlužišch. Šlužomnik byčž — to njeje hańba, šhiba šo je čłowjek šlužomnik a wotrocžk čžělnych žadosćow. Šhrystuškej šlužicž je najwšchšcha čžescž. Tajki šlužomnik je mišionar, kiž won jědže do zuleho kraja po Šhrystušowej pschitajni: „Dži po wščem šwěcže“. Tajki šlužomnik móžesch tež ty byčž, hdyž ty štuł šwontowneho a šnutštowneho mišionštwa kaž

tež Gustav-Adolfskeho towarštwa pschewodžesch se šwojimi modlitwami a darami. A hladaj šam do šwojeho doma! Kał wjele je tam šluženja? Štarschi dyrbja šwojim džěčžom šlužicž a je ł Šhrystuškej domjesč. Wandželszy šebi šlužja w lubosći a dyrbja to šlubjenje dopjelnicž: „Ja a mój dom čžemy temu Šnješej šlužicž.“ A njeje to wulka čžescž, „fastojnik byčž na Božich potajnstwach?“ Ale šmy my teho čžěšneho mjena hódni? Pšchetož

2. Nicžo šo wjazy na fastojnikach njepyta, hacž jeno šo šwěrný namakani budža. „Šeno šwěrný“ — kóždy w šwojim powołanju — njeh šy wojak — hospodač, knješ abo wotrocžk. Šswěrný budžče, wy štarschi! Wučžče džěčži temu Šnješej šlužicž. Šswěrne, wy džěčži! Wy dyrbicže štarschich lubowacž a pošluchacž. Šswěrný, wy domjazy, pschecželjo, šušodža. To šłowo šwěrnosć wotšhadža wot wěricž. Tajzy dyrbymy byčž, šo móže šo nam wěricž w kóždym nastupanju.

3. Šchtož je šwěrný, směje tež prawu radosć w žiwjenju a wumrjecžu. Trojake šudženje ma Pawoł psched woczomaj: čžłowjecžne, šudženje šwědomnja a Bože. Kał wošchewjaze je to šłowo: Mi je šnadna wěž, šo ja wot waš šudženy budu. Tał je tež Luther směrom prajił: „Šow šteju ja!“ Pawoł dale praji: „Ša šo šam njekbudžu; ja šebi drje nicžeho njekšym wědomny, ale w tym šamym ja njekšym prawy“. Wón wě, hdyž šmy tež wšchitko čžinili, šchtož šmy čžinicž winojcži, šmy my tola jenož hubjeni wotrocžzy. Hdyž pał čžłowjek směrom a ponižuje čžaka na teho Šnješa a jeho šudženje, potom šo wón bojecž njetrjeba, hdyž je

ſwěrnny był. Tehdom pſchińdže na ſwětło, ſchtož je pó cźmje potajene — taſ derje ſwěrnnoſcź, kaž njeſwěrnnoſcź, kiž ſo rad pó cźmje khowa ſady rjanych ſłowow. Woni budža ſjawni, kiž ſu jenož ſwoju cześcź pytali. Taſ paſ teſ ſwěrnnoſcź na ſwětło pſchińdže — a tón Knjes budže ſ ſwěrnny rjeknyć: „Ty dobry, ſwěrnny wotrocźko, ty ſy na małym ſwěrnny był, ja chzu tebe na wjele poſtajicź“.
Hamjeń.

Rſchecźijianske žiwjenje we ſwětłe Knjesoweho pſchichoda.

(1. Kor. 4, 1—5.)

Glóſ (485): Wjekeł ſo, o moja duſcha! —

Khrnſtuſkowi ſlužobnižy,
Powołani wot njeho,
Dyrbja ſchecźijenjo wſchitzy
Twaricź jeho kralestwo;
Kral a Ebóžnik wón je jich,
Kubłow ſkiczeť njebjeſkich,
— Duž pucź jemu pſchihotuja,
Hdyž cześcź jeho roſnoſchuja.

Swěrnnoſcź ſaſtojnikom žada
Knjes, kiž powolał jich je;
Džiwna jeho Boža hnada
Skiczeť hrěſchnitam ſo chze;
Potajniſtvo jim woſjewjecź
Bože, wbohich wobſbožecź,
Eſlužba jich je ſ Boha ſwjata,
E jeho miłoſcze jim data.

Na džen ſuda wuhladuja
Eſlužobnižy kedźbliwje,
Kubla Bože wudželuja,
Kaž dže wola Boža je;
Swěrnni bycź ſo prózujaja
Wuſonjerjo ſaſtojniſtwa,
Dofelž nježada ſo wjazy,
Hacź ſo Bože ſkicza czaſy.

Snadna wěz je, hdyž ſwět budži
Póſłow prózu Knjesowych;
Eſlepy wón wſchał huſto bludži,
Hani rady khowalobnych. —
Tež ſo ſami njebudža
Wotrocžy, kiž njewjedža,
Hdže ſu Knjeſa ſapomnili,
Džela jeho ſakombžili.

Ponižnje ſo wuſnawaju
Knjeſej jako njechódni;
Eſudjenje paſ pſchewoſtaju
Semu polnje dowěrnni;
Wón wſchał wě hacź najlěpje,
Hacź a ſchto jich wina je,
Na njeho jich wěcźko hlada,
Troſcht jim dawa jeho hnada.

Njebudžmy dže prjedy czaſa,
Hacź Knjes pſchińdže w kraſnoſczi!
Pó cźmje njeſprawnoſcź ſo maſa,
Wón ju junu woſjewi;

Na ſwětło wón poſtaji,
Schtož ſo do cźmy potaji;
Wutrobom Knjes ſjewi radu,
Sprawnym miły ſkiczi hnadu.

W ſwětłe jaſnym ſlužobnižy
Knjesoweho pſchichoda
Khowdžmy powołani wſchitzy;
Jeho mſda ſ nim pſchithadža!
Esmy-li ſwěrnni cžinili,
Schtož Knjes ſwěrnny poruczi,
Dawa myto wón nam kraſne,
Hdyž ſo horjo ſkónczi czaſne. —

U.

Pſcheložerſki ſmylk.

Wiſionar Schwarz, najpožohnowaniji poſol pohaniſtwa we wóſpomnatym lěſtoku, něhdy pſchi pſcheložowanju Noweho Teſtamenta ſlědowaze pomnjecžahóadne ſhonjenje ſčini.

Schwarz ſebi pſchi ſwojim czežkim džele roždeneho Tamulu ſ pomozy wja, kotryž wěſtu ſdželanocź wobſedžeſche a bě teſ jendželſkeje rěcze móžny. Tónle Tamula běſche runje pſchi pſcheložowanju přenjeho liſta ſwjateho japoſchtoła Jana, tehole wulžy drohoſtneho piſma, kotrež nam wutrobne poměry wſajomnoſcze poſajuje, w kotrychž Boža luboſcź ſ nam ſ naſchej luboſcžu ſ Bohu a ſ bratram ſteji. Wón pſcheloži kóždy krocź jedyn wotdžel, a Schwarz potom pſcheložel pſchehlada, pſchiruna jón ſ přenjotnym teſtom a ſwuporjedža jón, hdžež běſche to trěbne. Jaſo bě Tamula ſapocžatł tječeho ſtawa přenjeho Janoweho liſta pſcheložil, wón Schwarz je ſwojim pſcheložkom do ſpodžiwanja ſtaji. Pſchetož Jan tam piſa: „Bohlejcze, kajku luboſcź nam Wótž wopokaſal je, ſo bychmy Bože džeczi mjenowani byli!“ Tamula paſ bě pſcheložil: „Bohlejcze, kajku luboſcź nam Wótž wopokaſal je, ſo my jemu — ſměmy noſy koſchicź!“

Schwarz džeſche: „Pſchecželo, ty dže tule njeſy prawje, njeſy po ſłowach přenjotneho teſta pſcheložował! Čehodla dha ſy to cžinil? Njemožeſche dha ty tole we ſwojej macžernej rěczi derje ſaſpodacź?“

Pſcheložer wotmolwi: „„Zara derje móžach tele ſłowa ſaſpodacź, kaž tu ſteji: „ſo bychmy Bože džeczi mjenowani byli!“ ale, ale — ja tola njemožach wutrobny dobycź, tole po ſłowje pſcheložicź; pſchetož to ſdaſche ſo mi nimoměrnje wulke, pſchecžlowjecžne bycź, ſo dyrbjeli my hubjeni, hrěſchni cžlowjeſojo džeczi Wjeſchneho rěkač. To je dže pſchewjele, pſche wſchu měru wjele ſa naſ. Duž myſlach, ſo dyrbju tole ſłowo poſlabicź!““

Dubi cžitarjo, ſačuwamy teſ my wulkoſcź a kraſnoſcź tamneho ſłowa a bójſku majeſtoſcź luboſcze ſwojeho njebjeſkeho Wótža, hdyž my tole ſłowo cžitamy?

F.

Rſchecźijianske ſhonjenje.

Khuda ſadowniza někaſkeho měſta běſche Bože ſłowo do ſwojeje wutrobny pſchijala kaž něhdy bohoboſajna Lidija w Filippje; hdyž wona pódlja ſwojeho maleho ſadneho ſtejiſcheža pola moſta ſedžeſche, wužiwaſche wona ſwój ſwobodny czaſ ſ temu, ſo we ſwojej lubej bibliji cžitajeſche.

„Schto dha tudy cžitacze, dobra žona?“ wopraſcha ſo ju raſ jedyn knjes, kotryž chžyſche ſebi něſchto ſadu kupicź.

„To je Bože ſłowo“, ſadowniza ſnapſchecžiwí.

„Bože ſłowo? Schto dha je wam to prajił?“

„Wón je mi to ſam prajił!“

„Eže dha hdy ſ nim rěčala?“

Khuda žona njemožesche wotmolwicž, wošebje jako knjes na tym wobsta, so by jemu to, sčtož wěrjesche, dopokasala. Wona njebešche disputierowanja swučena a njemožesche žaných dopokasom namafacž. Slóncžnje pohlada k wyškosčizi do jašnje blyšcžazeho slóncžneho šwětla a rjetny: „„Wóžecze mi dopokasacž, mój knježe, so slónzo na njeju steji?““

„Dopokasacž?“ wón snapschecziwi, „najlěpschi dopokas ja to je, so nje wono mohrejewa, a so móžu w jeho šwětla widžecž.“

„„Tak šo mi tež dže““, žona wješele wuwola, „„dopokas, so je tale kniha Bože słowo, je, so wono moju dušchu hrěje a roškwěcžuje!““

F.

Boža milosć woštanje.

Hórki spadnu, hory twochnu,
Hdyž šo jich čas pominje;
Semine wšch krašy prochnu:
Boža milosć woštanje!

Slej, tak rjenje kwětki težėja
Na lúzy a w jahrodže!
Po časnu wšch wjadnych směja:
Boža milosć woštanje!

Tych tež, kiž cje lubo maju,
Kotrychž nošyš w wutrobje,
Sunu rowy pschikrywaju:
Boža milosć woštanje!

Wšcho, sčtož w šwěcže poskicžuja:
Kjanoty, cžesč, radosče
Minu šo a swotemruja:
Boža milosć woštanje!

K. A. Fiedler.

Wobroczenje tšjoch židowskich šotrow, 1798 w Barlinje kšchcženyh.

Podawa F.

So móže Šwjaty Duch tež we wutrobach džěcži žadanje po Knjesu Jesušu a po jeho hnadže plodžicž, hdyž džěcži pomocne wězy k temule šbóžnemu pósnačzu prawje nakoža, dokelž Šwjaty Duch psches Bože słowo w dušchi džěla, wo tym je šlědowaza powjesč wobroczenja tšjoch židowskich džěcži, kotrež buch 1798 w Barlinje kšchcžene, wěšty dopokas.

Sedyn Žid w Barlinje mějesche je šwojej žonu tš džowki, wot kotrychž bě najstaršcha dwanacže, druha džěpacž a třecža wóšom lét stara.

Sako běchu tele džěcži tak daloko, so móžachu na hašu šhodžicž, štowaršchichu šo wone i kšchcžijanstimi džěcžimi, kotrež jim w njewinosčizi powjedachu, so je Boži Šsyn i njebeš na semju pschishol, šo džěcžo narodžil a pod šastaranjom šwojeju staršcheju tudy wotrostil; so je šo wón ja naš wschittlich šřednik a wujednař ščinił a pschi wobřesanju mjeno Jesuš dosta; so je wón, hdyž běšche wulki narostil, wschittlich čłowjekow hrěšny dolh a šchtrasu na šo wšak, jako jehnjo Bože žyleho šwěta hrěchi nješl a šo wot Židow k šmjercži na šchizju wotšudžicž dal; ale so cži ludžo tehdom njewjedžichu, so je tale šmjercž na šchizju wot jeho Wótza wosamknjena, a so dyrhjesche wón jako šřednik šwěta psches šwoje šrejroslecže na šchizju šwět wujednacž, psches cžož móža nětko šbóžni byčž. — Takle powjedachu kšchcžijansti džěcži wo našchim Knjesu Jesušu a wo jeho wulkej lubosčizi, tak wón šamo džěcži

lubo ma, tež židowske džěcži. Š temu špěwachu wone židowskim džěcžom druhi artitel wo wumtoženju, tež wótczenašch a wjele šchpruchow šwjateho pišma.

Židowske džěcži běchu jara tedžblime a nawuknychu to wšcho i hustym wospjetowanjom i hlowny. Sako wone nětk pschězo i nowa šlyšchachu, so je našch Knjes Jesuš wschittlich čłowjekow wumohl a so čže wschittlich šbóžnych čžinicž, tež džěcži, dha plodžesche Šwjaty Duch w tych tšjoch džowcižčžkach tajke wutrobne žadanje po Knjesu Jesušu a jeho hnadže, so wschitte tš wosamknnychu, so čžedža šo kšchcžicž dacž a wěrne kšchcžijanki byčž. Wone džěchu tehodla ke knjesej magisterej Šamanej, předarjej pschi Šarijneje žyrkwi.

Najstaršcha holza stupi psched knjesa předarja i tymi šłowami: „„Ša šym k wam pschishčla, mój luby knjes předarjo, se šwojimaj dwěmaj šotromaj a prošchu waš, so blyšcže čžyli naš do šwojeho šchita wšacž; pschetož my čžemy wschitte tš kšchcžijanki byčž, so byčmy tež na Jesušu Šazarenskim džěl měčž mohle, kiž je wěrny Wóh, kotryž je ja wšchěch čłowjekow hrěchi na šchizju wumrjel a tak tež ja našche. Pschetož naš ničžo njenucži, dnyli lubosč ke šchizowanemu Jesušej, kotryž je tež wěrny Wóh. A tule lubosč k njemu my nochzemy dale podtščicž. Teho dla prošmy waš, so blyšcže čžyli šo nad nami wobohimi džěcžimi šmilicž.“ — Knjes předar Šaman měnjšche, so šu te džěcži domach něšcho pschěhladale a so šo šchtrasy boja. Wón je teho dla se wšchej lubosčzu napominašche, so bychu dom šchle a šo jako pošlušne džěcži pschecžimo šwojimaj staršchimaj po Božej pschikasnji w šatonju wopokasale a šadžeržale. Ale wone padžechu psched knjesom předarjom na kolena a prošchachu jeho Knjesa Jesuša dla, so by wšchal je tola nještorcžil, dokelž hewak na žylm šwěcže ničžo njeje, sčtož by je k njemu pschinucžilo, dnyli wulka lubosč k Jesušej, šchizowanemu, kiž je wěrny Wóh. A so šu wschitte tš wosamknnyle, radšcho wumrjecž, dnyli šo wot Jesuša wotčahnyčž, kotryž je tež džěcži na šchizju wumohl. A Jesušowe šwóštwo čžedža wostacž a nochzedža šo nihdy wot njeho wotčahnyčž, njech šo jim tež dže kaž čže. Tak klecžachu te tš džěcži i horžymi šylšami a prošchachu: šmilicže šo nad džěcžimi, kiž čžedža do Šesom Šhrysta wěrlicž, a njewotšeržcže naš, pschetož my wjazty wot waš nješdžemy. Naš ničžo nawabilo njeje, šwojeju staršcheju wopuschcžicž, hacž ta wulka lubosč, tehole Jesuša šwóštwo byčž a wostacž. Teho dla prošmy waš, pomhajcže nam, so byčmy tuteho Jesuša a jeho šrwě jako kšchcžene džěcži šo džělomne ščžinicž mohle.

Předar tu štejesche a hladasche se špodživanjom na te tš džěcži, tajke mějachu wutrobne žadanje po Knjesu Jesušu, a tak čžychu wone i wutrobnej lubosčzu k njemu wschitto na šwěcže wopuschcžicž, jenož so bychu šbóžne byle. Wone tak dokho psched nohomaj předarja klecžachu, doniž wón jim wěšcže nješlubi, so čže je k šebi wšacž.

Ma to wša předar te tš džěcži i dowolnosčzu wyschnosčže k šebi. Sako to po krotkim časnu jich staršchej šhonišchtaj, džěšchtaj k temu knjesej předarjej po šwoje džěcži. Knjes magister njemožesche pať nětk te džěcži wot šo puschcžicž, dokelž bě to hižom wyschnosčži wosjewil, ale cžakasche na porucžnosčž. Šeho Šralowška Šmajestoscž postaji komišiju, se šchtrjoch předarjom wosštejazu, i dweju reformirškeju, mjenujžy š. Šablonskeho a Šchenbacha, a i dweju lutherškeju, š. Šošarda a Šherinka. Čži dyrbjachu tu wěž do drobna pschepytacž, hacž mohle šo tute džěcži hjes šchodny prawa staršcheju a pschecžimo jeju woli šchitowacž a we kšchcžijanstej wucžbje wocžahnyčž. Džěń bu postajeny, na kotrymž cži knježa předarjo jako komišarajo špomnjene džěcži šjawnje psched jich staršchimaj, kotrajž pať běšchtaj w drugej pódlaškej štwi, pschěšlyšchachu. Tudy bu kóžde džěcžo wošebje přjódšwate a praschane, cžeho dla je wot šwojeju staršcheju přječž šchlo a hacž šašo

